

att af dessa banker kräfvat ökad bidrag till det sedan sista förhöjningen af bevillning för sedelutgifningen väsentligt ökade statsbehovet.

I anledning häraf vågar jag hemställa, att Riksdagen behagade besluta,

att den afgift, som enskild bank med sedelutgifningsrätt, jemlikt ofvannämnda nådiga kungörelse, har skyldighet att erlägga, höjes från tio kronor till femton kronor för hvarje tusen kronor af det högsta belopp af bankens sedlar, som på en gång under nästföregående året varit utlemnade i rörelsen.

Stockholm den 21 januari 1896.

Olof Persson,
Killebäckstorp.

N:o 24.

Af herr **Ollas A. Ericsson** i Ofvanmyra, *angående ändrad lydelse af 58 och 63 §§ i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891.*

Då 63 § i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891 af vederbörande myndigheter ansetts böra tillämpas på det sätt, att vägskatten *ovilkorligen* skall debiteras, indrifvas och redovisas af kronouppbördsmännen, och anlitaudet af dessa förorsakar, att vägskatten kommer vägstyrelsen tillhanda först flera månader efter uppbordestämman, äfvensom åsamkar det uttaxerade skattebeloppet ett icke obetydligt afdrag genom den dryga uppborstprovision af 3 procent, som tillkommer kronouppbördsmännen, har det på många orter och särskildt i väghållningsdistrikt, som består af en eller få kommuner, väckt stort missnöje,

synnerligast som man ansett sig kunna på annat sätt indrifva vägskatten både ändamålsenligare och billigare.

I många väghållningsdistrikt började man anlita kommunalnämnderna för uppbörden af vägskatten, och på detta sätt kunde vägstyrelsen få den uppburna vägskatten t. ex. inom 8 dagar efter uppborädsstämman och mot en uppborädsprovision af endast en procent. Förutom andra fördelar var detta, åtminstone i de väghållningsdistrikt der skattebeloppet är högt, en ren besparing af hundratals kronor. Men vägstyrelserna eller väghållningsdistriktet fingo icke länge sköta vägkassans ekonomi på detta sätt. I den instruktion, som Konungens befallningshafvande i Kopparbergs län utfärdade till efterrättelse för vägstyrelserna, insköts en §, som ålade vägstyrelsen att anmoda Konungens befallningshafvande ombesörja vägskattens indrifning. Detta var naturligtvis ett indirekt förbud att på annat sätt och genom någon annan uppbära vägskatten.

Stadgandet i väglagen, att i regel hvarje härad utgör en gemensamhet för sig, ställer väghållningen mycket nära de kommunala skyldigheterna, synnerligast å de ställen inom landet, der härad eller tingslag utgöres af en enda kommun, och följaktligen ligger den tanken nära till hands, att debitering och uppbörd af vägskatten kan uppdragas åt kommunalnämnderna lika väl som sjelfva kommunalutskylderna. Och borde det i så fall tillkomma statens embets- och tjenstemän att förhjelpa kommunalnämnderna till utfäendet tredskovis af det, som icke godvilligt betalas, eller på samma sätt som med afseende å kommunalutskylderna är stadgadt.

Men då väglagen medgifver möjlighet, att flera härad eller tingslag tillsammans kunna utgöra ett väghållningsdistrikt, och inon ett sådant, eller annat, som inom sig omsluter många kommuner, det kanske anses lämpligare att anlita kronouppbörädsmännen för vägskatteuppbörden, torde det äfven vara lämpligt att bibehålla rättigheten att anlita dessa för de distrikt, som sådant önska. Och likasom man ej bör utesluta möjligheten för omförmälda distrikt att anlita kronouppbörädsmännen, lika orättvist är, att förhindra andra distrikt ifrån att begagna sig af kommunalnämnderna, som för dessa senare äro mycket lämpligare.

Det omnämnda missnöjet är sålunda berättigadt, och jag kan icke se någon fara uti en lagförändring, som medgifver valfrihet i anlitandet af uppborädsmän för vägskatten, helst ortförhålländena inom landet äro hvarandra så olika.

I de fall kommunalnämnderna anlitas för uppbörden, torde de väghållningsskyldige inom distriktet vara kompetenta att besluta om afskrif-

ningar af sådana afgifter till vägkassan, som i anseende till bristande tillgång icke kunna indrifvas.

I det väghållningsdistrikt jag tillhör har vägskatten för det gångna året uppburits genom kommunalnämnderna, och resultatet deraf blef till allas belåtenhet; den uppburna vägskatten öfverlemnades till vägstyrelsen straxt efter uppboridsstämman och mot en uppboridsprovision af endast en procent; i den ena kommunen inga rester och i den andra endast en på några kronor för en skattskyldig, som under året gjort konkurs; men som ofvan nämnts, äro vi nu förhindrade att fortsätta med anlitaandet af samma uppboridsmän.

Med anledning af hvad jag sålunda anfört, vågar jag vördsamt föreslå,

det Riksdagen beslutar följande ändrade lydelse af 58 och 63 §§ i lagen angående väghållningsbesvärets utgörande på landet den 23 oktober 1891:

58 §.

De väghållningsskyldige skola vid sammanträde, hvar till vägstyrelsen, så snart ske kan, utfärda kallelse, sjelfve eller genom ombud pröfva och fastställa inkomst- och utgiftsstaten för vägkassan och i sammanhang dermed äfven det belopp, hvilket skall såsom vägskatt uttaxeras på de till utgörande deraf skyldige.

Vid samma tillfälle ega de väghållningsskyldige bestämma, om vägskattens debitering och uppborid skall verkställas genom statens uppboridsmän eller på annat sätt, som af de väghållningsskyldige anses lämpligare, allt i enlighet med hvad 63 § stadgar.

Vid omröstningar beräknas röstvärdet efter vägfyrktal.

63 §.

I det fall att de väghållningsskyldige, enligt föreskriften i 58 §, icke beslutat annat sätt, skall Konungens befallningshafvande, på vägstyrelsens derom fram-

ställda begäran, ombesörja, att vägs-katten varder genom vederbörande kronouppbörds-män i sammanhang med kronoskatterna debiterad, indrifven och redovisad, på sätt om landstings-medel är föreskrifvet.

Hafva de väghållningsskyldige bestämt, att vägs-kat-tens debitering, uppbörd och redovisning skall verk-ställas genom socknarnas kommunalnämnder, på sätt och mot ersättning, hvarom öfverenskommelse träffats, så till-kommer det dessa samma rätt i fråga om restantiers in-drifning, som är åt kommunalnämnd för kommunalut-skylder stadgad.

Der uppbörden verkställles genom statens uppbörds-män, eger Konungens befallningshafvande och i annat fall de väghållningsskyldige att förordna om afskrifning af sådana afgifter till vägkassan, som i anseende till bristande tillgång icke kunnat indrifvas.

För så vidt lagutskottet, till hvars behandling motionen torde blifva hänvisad, finner förslaget böra vinna afseende, öfverlemnas åt detsamma att åt ordalydelsen gifva den form, som utskottet finner lämpligast.

Stockholm den 20 januari 1896.

Ollas A. Ericsson.

I motionens syfte instämma

B. P. Ersson. A. Hansson S. M. Olsson. J. A. Lundström.
i Solberga.
